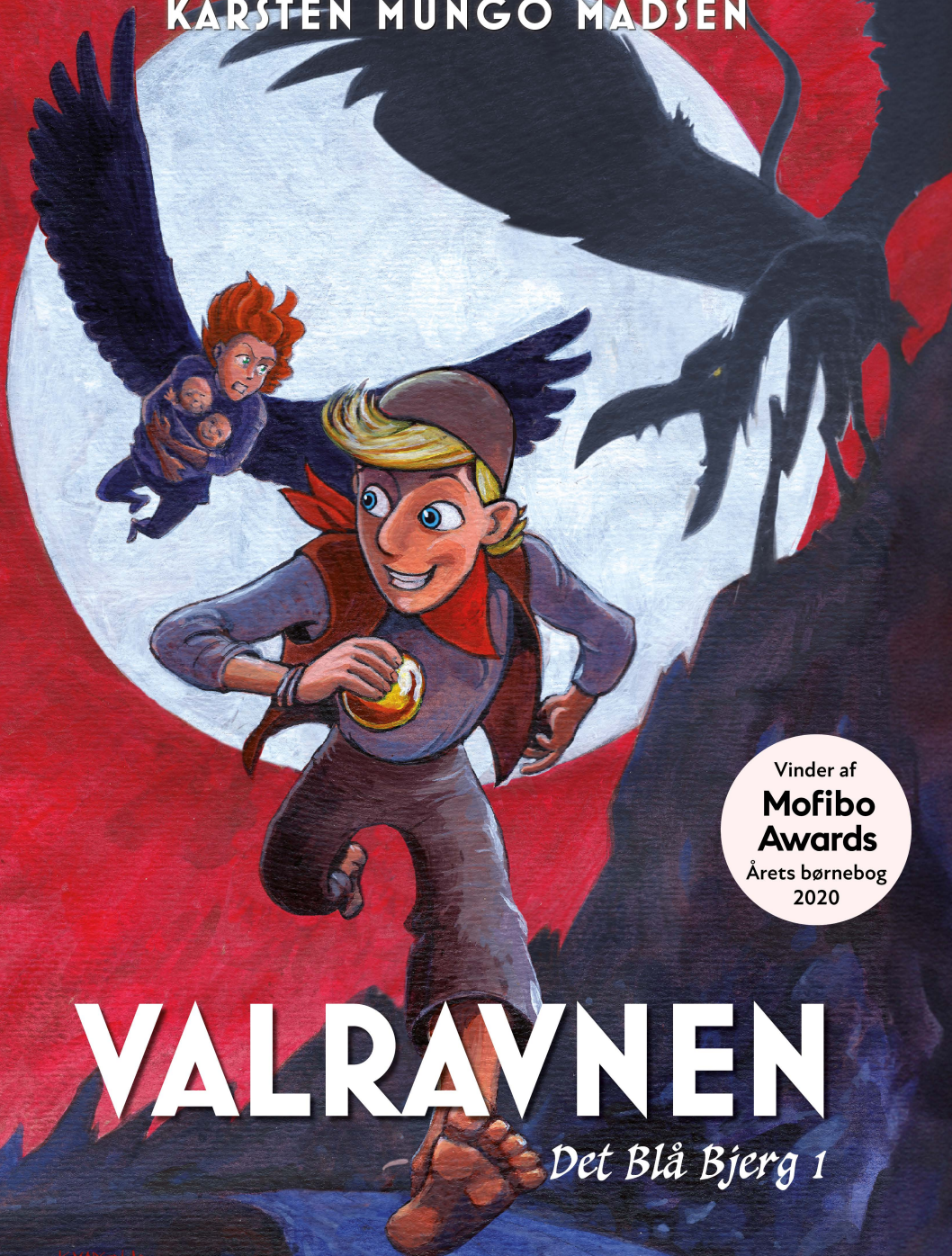

KARSTEN MUNGO MADSEN

Vinder af
**Mofibo
Awards**
Årets børnebog
2020

VALRAVNE

Det Blå Bjerg 1

KRABAT 19

KRABAT

KARSTEN MUNGO MADSEN

VALRAVNEN

Det Blå Bjerg 1

Kapitel 1

Det hele startede en tidlig morgen, før folk i Vik havde fået øjne. Solen var lige stået op, og alt åndede fred og idyl. En hund luntede gennem de stejle gader på udkig efter en fyldt skraldespand. I byens østlige kvarter fløj en hane op på sin pæl midt i en lille hønsegård. Han gjorde sig klar til sit første gal. Han glattede sine fjer og pustede sig op, så han så stor og stærk ud. Men pludselig var der noget, som forstyrrede ham. Han blev opmærksom på en lyd inde fra hønsehuset. Det var bare et bump, men nu kom flere af hønsene farende ud ad lemmen og løb ned ad hønsestigen. De kaglede nervøst, og hanen havde ikke engang galet endnu.

Bumpet, som hanen havde hørt, var Ask, der landede på gulvet, efter at han var kravlet ind ad vinduet i hønsehusets modsatte side. Det var ikke første gang, at han befandt sig her. Selvom det hverken var hans hønsehus eller hans høns. Her var der gode høns, som lagde mange æg. Og på dette tidspunkt af dagen lå de søvndrukne i deres redekasser og lod Ask komme til, når han blidt skubbede til dem.

Forsigtigt, så æggene ikke gik i stykker, samlede han dem op, et efter et, og puttede dem i lommerne. Det var nogle gamle, slidte bukser, og Ask var i det hele taget noget laset at se på, men lommerne i de her bukser var gode og dybe og kunne indeholde masser af æg. Det var de perfekte æggesamlerbukser, syntes Ask. Han var en vaks fyr med lysblondt hår og levende blå øjne fulde af smil og gåpåmod.

Desværre var det ikke kun hanen, der havde hørt Ask. I et bondehus oppe på skråningen over hønsegården kom en bondekone til syne i døren. Hun var stor med kraftige hænder og et bistert blik. Hun var iført natkjole, og hendes hår var uglet, som om hun netop var vågnet. Men hun var bevæbnet med en kagerulle og godt gal i skralden. Efter at have hørt uroen hos hønsene sagde hun til sig selv: "Nu har jeg dig!" Så satte hun sin store krop i bevægelse ned ad trappen til hønsegården.

Ask hørte, at hun kom, og gjorde sig klar til at stikke af ud ad vinduet. Men så opdagede han to meget flotte æg i en redekasse oppe under loftet. Så store æg havde han aldrig set før, det var han sikker på. Dem blev han nødt til at have med. Han kunne nok lige nå det, mente han. Han hoppede ned fra vindueskarmen, kravlede op og tog æggene.

Wauw, de er store, tænkte han og glædede sig til sin morgen-

omelet. Han skulle lige til at putte dem i lommen, da døren sprang op, og den vrede bondekone trådte ind. Hendes silhuet fyldte hele døråbningen, og hun var mindst dobbelt så stor som Ask. Med et ondt smil hævdede hun kagerullen.

”Nu skal du få, din forbandede æggetyv,” snerrede hun. ”Aflever eller ...”

Men Ask havde ikke i sinde at lade sin morgenmad gå fra sig. Han holdt stadig de to store æg i hænderne, og inden bondekonen kunne nå at reagere, sagde han: ”Okay! Så grib!” Og så kastede han æggene hen imod hende i en stor, blød bue.

Uden at tænke over det smed bondekonen kagerullen fra sig for at gribe æggene, inden de ramte det hårde gulv. Æggene fløj gennem luften i hver sin retning, så hun måtte strække sig helt ud for at nå dem. Det første var nemt grebet med højre hånd, men det andet smuttede forbi, efter at det havde danset over hendes fingerspidser og nu havde direkte kurs mod gulvet. Men på forunderlig vis drejede hun sin store krop rundt, fik sin frie hånd ind under ægget og greb det.

”Fik det!” udbrød hun lettet og kom på benene igen, men da hun rettede sit blik mod det sted, hvor Ask havde stået, var der ikke nogen. Han var i mellemtiden sprunget ud ad vinduet og styrtede nu ned ad gaden.

”ARRRRGG!” skreg bondekonen og knyttede hænderne ...

Det knasede, da de to æg gik i stykker. Det klæbrige indhold løb ud mellem hendes fingre og dryppede ned på gulvet.

Ask boede nede ved en af de kanaler, som ledte smeltevand gennem byen. Her havde han indrettet sig i åbningen af et stort rør, som ikke længere blev brugt. Hirdmændene lod ham være i fred her.

Andre hjemløse børn boede også langs med kanalen, men lige her, hvor Ask havde sin lejr, var det bare ham. Sådan kunne han bedst lide det.

Byen Vik lå for foden af Det Blå Bjerg, der var så højt, at ingen vidste, hvor det endte. Et indviklet system af rør og kanaler opsamlede vandet fra bjerget og ledte det gennem turbiner, som forsynede Vik med strøm og energi.

I bunden af byen, helt nede ved den uendelige Mørkhede, var kanalerne brede. Her skyllede vandet voldsomt igennem dem for til sidst at løbe ud i de floder og elve, der skar sig gennem heden i deres evige jagt på verdenshavet langt væk.

Man kom ned til Asks lejr via en gammel betontrappe. Den ledte ned til kajen, der gik langs med kanalen. Ask holdt op med at løbe, da han nåede trappen, nu gik han i et roligt tempo, så æggene i hans lommer ikke blev knust. Han var glad og fløjtede en sang, hans mor engang havde lært ham.

Foran røret var der et bålsted og en gammel lænestol. Ask lagde

æggene i en kurv, han havde stående, fandt tændstikker frem og tændte op. Nu skulle der laves omelet! Han slog æggene ud i en skål og piskede dem. Så tilsatte han salt og peber og lidt af den purløg, som voksede mellem fliserne. Han satte en pande over ilden og hældte skålens indhold ud i den. Han mærkede sulten rumle i sin mave.

Ahh, det bliver godt, tænkte han og satte sig i lænestolen. Om sommeren opholdt han sig mest her, udenfor. Vejret var lunt på denne tid af året, og hvis det begyndte at regne, kunne han hurtigt trække indenfor i røret. Han havde indrettet sig med noget af alt det gamle ragelse, som lå langs kanalerne. Mange af byens ellers så ordentlige borgere syntes, at kanalerne var et godt sted at skille sig af med ting, som de ikke længere havde brug for.

Det havde Ask ikke noget imod, han fandt ofte ting, som han kunne bruge eller endda sælge. For en uge siden havde han fundet en grammofon, som blot skulle smøres, før den var så god som ny. Han havde solgt den på loppemarkedet på Balders Plads for fire skilling. For dem havde han købt en stor portion biksemad på den nærmeste kro og gemt resten, næsten 2 skilling, i den blikæske, han havde under sengen.

Omeletten var færdig, og den var god. Han spiste den direkte af panden, ikke noget med tallerken og serviet, som hans mor ville have krævet. Han tænkte på hende. Han savnede hende stadig,

selvom han næsten ikke kunne huske hende mere. Savnet var blevet til en følelse, en længsel efter en for længst tabt tryghed. Det, han huskede, var glimt, fra dengang han var lille, og de boede i skurvognen. Men så blev hun syg og døde, og lille Ask kom i pleje hos sin moster. Hun syntes mest, han var i vejen, så da han var ti år, forlod han hende for at søge lykken selv.

Han lænede sig tilbage og betragtede sin del af kajen. To krager havde slået sig ned i et træ, som for længe siden havde fundet vej op mellem to af kajens fliser. Nu var det fire meter højt og havde skubbet fliserne op, så de lå i en skrå vinkel oven på træets rødder. Kragerne ventede nok, at der ville være lidt omelet tilovers, når han var færdig med at spise. Og som regel gav han dem da også resterne. Han havde en svaghed for fugle. Han kunne godt lide dem.

Vandet i kanalen lugtede ikke så slemt i dag, og det var rart. Solen stod nu højt på himlen, og snart ville dens stråler nå ned til ham. Så skulle han slå mave og have sig en lur. Han betragtede stedet som en midlertidig bolig. Selvfølgelig. Han var på vej mod noget stort, det var han sikker på. Han ville bo øverst i byen i en villa så stor, at det ville tage en time at gå fra den ene ende til den anden. Han ville være rig og leve et luksusliv, som alle andre ville misunde ham. Han skulle nok vise dem.

Hvad var nu det? Der var noget, der bevægede sig i en af buskene

hende ved kanten. Han var hurtigt oppe og hende for at se, hvad det var. Der lå en due oven på busken.

Kragerne i træet begyndte at skribe, som om nogen tog deres mad fra dem. Ask så op på dem.

Var de ude efter duen? Sad de bare der og ventede på, at der blev fri bane? Han havde troet, at de ville have noget af hans mad, men det var simpelt hen duen, de var ude efter! Han kylede en sten efter dem. Den ramte en gren tæt på, og de lettede og fløj misfornøjet væk.

Forsigtigt tog han duen op i sine hænder. Den var meget smuk, syntes han. Fjerene var glatte, og farverne var stærkere, end han nogensinde havde set.

Han tog den med hen til sin stol og satte sig med den i skødet. Så dyppede han en finger i sin kop med vand og rørte duen på næbbet med den våde finger. Han aede den blidt på hovedet, og den glippede med øjnene. Men så vågnede den og spjættede forskrækket.

”Så, så, lille due. Jeg gør dig ikke noget,” sagde han, men duen baskede vildt med vingerne og lettede. Da den var cirka to meter over ham, skete der noget mærkeligt. Der lød et højt *FLUUF*, og duen forsvandt i et lysglimt. Da Ask igen kunne se, så han det smukkeste syn.

: 144 :

I stedet for duen var der en pige. Pigen havde rødt hår og ... vinger. Hun hang bare dér i luften over ham. Hendes vinger slog i en rytme, der gjorde, at hun hverken steg til vejrs eller dalede ned.

Det var, som om tiden stod stille. Ask gloede. Pigen tabte noget, som hun havde haft om håndleddet. Det faldt ned på jorden under hende, men hun bemærkede det ikke.

Så var det, som om hun vågnede. Hun så sig forvirret om. Hun mødte hans blik, og hans hjerte slog en kolbøtte.

Hun sagde noget, der lød som en gammel remse. Et nyt *FLUUF* og et nyt lysglimt, og så var duen tilbage. Den slog med vingerne, fik fart og fløj væk. Ask fulgte den måbende med øjnene, indtil den til sidst forsvandt hen over et hustag.

Hvad var det, han havde set? Syner? Nej, det var rigtigt nok. Han havde set en pige med vinger, og hun var helt fantastisk ... Eller var det en drøm? Der fandtes jo ikke piger med vinger. Hans fantasi måtte have spillet ham et puds. Men ... Hun havde tabt noget! Ask flyttede blikket fra himlen ned til betonen under sig. Dér! Der lå et armbånd af en art. Han samlede det op. I en smukt knyttet rem sad en rød sten. Der var indgraveret en stjerneformet rune midt på stenen.

Sådan et armbånd havde han aldrig set før. Det lignede noget fra en svunden tid. Fra et eventyr. Og det betød, at han ikke havde

set syner. Pigen med vinger fandtes virkelig. Det var ikke noget, han havde drømt. Han knugede armbåndet ind til sit bryst. Hende ville han gerne møde igen. Han kiggede op og fik et nyt chok.

Foran ham stod bondekonen. Stor og frygtindgydende. Hun var stadig i natkjole, og hendes hår var stadig uglet, hun havde også stadig sin kagerulle i hånden og var stadig rasende.

”Giv mig mine æg tilbage, tyv!” snerrede hun.

”Men jeg har jo lige spist dem,” sagde Ask bange og prøvede desperat at finde en vej væk.

Betonstrappen var bag ved bondekonen, så han skulle først forbi hende ... Han kunne springe i kanalen og svømme over på den anden side, men vandet var ikke rent, så det havde han ikke lyst til ...

”Så bliver jeg desværre nødt til at banke dig flad,” sagde bondekonen og hævdede kagerullen.

”Nej! Stop! Jeg ... jeg kan betale,” sagde Ask. ”Jeg giver dig tre skilling.”

”Ha! Du har ingen penge!” sagde hun, men tøvede alligevel.

”Volund! Smeden! Han vil hjælpe mig. Han er min ven.”

”Hvorfor i alverden skulle jeg tro på det?”

”Jeg kommer med pengene i aften. Lad mig gå. Jeg lover det. Du får et pant.”

Bondekonen troede ikke Ask over en dørtærskel. ”Og hvad skulle det så være? Du har jo kun gammelt ragelse, som allerede er

blevet smidt væk en gang.” Men så fik hun øje på valkyriepigens armbånd, som Ask stadig stod med i hånden. ”Så vil jeg have det armbånd der! Hvad er det?”

Ask blev helt paf. Det armbånd var med ét blevet hans kæreste eje. Skulle han nu allerede miste det?

”Det er bare noget gammelt ragelse, jeg har fundet,” sagde han og håbede, at bondekoniens interesse ville forsvinde. ”Hvad med denne gaffel?” sagde Ask og viste hende den gaffel, han havde spist hendes æg med. ”Det har været min fars ...”

”Giv mig armbåndet i pant!” sagde bondekoni.

Ask gav bondekoni armbåndet. Hun sænkede kagerullen og så på den røde sten med runerne. Ask kantede sig hurtigt forbi hende, og da han var kommet rundt om hende, sagde han: ”Du får dine tre skilling i aften. Det armbånd var min mors. Det betyder meget for mig. Mit eneste minde.”

Så vendte han sig om og løb hen til trapperne og op ad dem.

I en stejl gade et stykke fra Asks rør lå smedjen. Det var her, Asks ven, grovsmeden Volund, boede og arbejdede. Volund var en stor og stærk mand med orangerødt hår og skæg, og han bankede løs på en glødende forgaffel, som skulle bukkes. Ask sad på et bord og iagttog ham.

”Nej, Ask,” sagde Volund bestemt. ”Det vil jeg ikke.”

”Men du får dem tilbage i morgen. Det lover jeg.”

”Ser jeg virkelig så dum ud?” Volund stoppede med sin banken og kiggede på Ask gennem sine svejsebriller.

Ask kunne ikke lade være: ”Hmm. Når nu du spørger ...”

”Ja, ja, meget morsomt.”

”Men hvorfor vil du ikke hjælpe mig?”

”Hør her, Ask. Du kan ikke blive ved med at gå rundt og stjæle. Det er forkert, og det ender galt. Hvorfor flytter du ikke ind her og bliver min lærling?”

”Det siger du altid. Men jeg er en fri fugl. Jeg må have min frihed.”

Volund så skeptisk på Ask. ”Fri? Har du ingen ambitioner? Der må da være noget, du ønsker dig, noget ...”

”... noget, som du stræber efter, og få dig så et ordentligt arbejde!” Ask fuldførte Volunds sætning. Han havde hørt den prædiken før. Han vidste, at Volund mente det godt, men Ask havde andre planer.

”Se på mig,” sagde Volund. ”Jeg opfinder en flyvemaskine. Jeg vil flyve som fuglene. Se, det er sgu da noget! Men hvad vil du?”

Ask tænkte sig om. Så sagde han: ”Jeg vil være rig. Rig og lykkelig.”

”Det synes jeg er en rigtig god plan, Ask,” sagde han ironisk.

”Jeg kan også bare lade være med at betale hende,” sagde Ask,

”og så håbe på, at hun glemmer det og ikke kommer tilbage og banker mig.”

Volund kløede sig i skægget. ”Hvorfor lod hun dig slippe?”

”Det var svært. Hun ville have et pant.”

”Hvad gav du hende så? Har du noget, som er noget værd?”

”Næh, men jeg ...” begyndte Ask, men så kunne han ikke finde ud af at forklare om armbåndet, så han sagde bare: ”Hun fik et armbånd, som jeg fandt. Og jeg vil faktisk gerne have det igen.”

Volund hævdede hammeren over sin forgaffel og lod den falde hårdt fire-fem gange. Så var han tilfreds. Han målte efter med sin vinkelmåler, lagde den fra sig og tørrede hænderne i en snavset klud.

”Okay,” sagde han. ”Men du bliver nødt til at arbejde! Hvis du hjælper mig med min flyvecykel, så giver jeg dig penge.”

Ask kastede sig om halsen på Volund. ”Volund! Du er den bedste! Tak!”

”Så, så, rolig nu, ælling. Og ræk mig så lige grovfilen. Den store ude til venstre.”

Med ét var Ask i bedre humør, han tog grovfilen ned fra væggen og rakte den til Volund. ”Ved du, hvad jeg så i dag? Det var det mest underlige ... Der lå en due i en busk. Jeg troede, den var død, så jeg tog den op, men så vågnede den og begyndte at baske med vingerne. Så kom der et mægtigt lysglimt, og så blev duen til en valkyrie.”

Volund stoppede op. Han vendte sig og så på Ask. Han virkede chokeret.

”En ... en valkyrie?” Men så rystede han på hovedet. ”Nej. Valkyrier findes kun i sagaerne, hvad har du spist?”

”Det var kun et kort øjeblik. En pige med vinger. Hun var ... helt vildt smuk ... men så blev hun til en due igen og fløj væk. Jeg har hørt, at der på bjergets top findes en svævende by, hvor der bor aser og valkyrier. Måske var hun en af dem?”

”Såh, hvem har fortalt dig det?”

”Det kan jeg ikke huske. Måske min mor? Dengang jeg var lille.”

”Ja, det er det, jeg siger. Ammestuesnak og godnathistorier.”

Volund vendte tilbage til sit arbejde.

”Kan du lige holde her?”

Karsten Mungo Madsen

Karsten Mungo Madsen er animationsinstruktør, tegneserietegner og forfatter. Han tegner og fortæller mest til børn, og gerne om nordisk mytologi, gys, fantasy og Danmarkshistorie.

Serien om *Det blå bjerg* er hans debut som romanforfatter.

Læs
hele
serien

